

Arrest

nr. 93 112 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN & E. VINOIS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 september 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 september 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 februari 2012.

1.3. Op 29 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, van geloof een Yezdi te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Muquble in het Mahad complex, regio Sheikhan, provincie Ninewa (Centraal-Irak). U zou sinds 2007 een winkel annex café hebben uitgebaat in Muquble waar u eveneens alcohol verkocht en serveerde. Op 6 juli 2011, 's avonds laat, zouden drie onbekende mannen van de 'Yekergtu-partij' u hebben aangesproken. Zij zouden u hebben gezegd dat het verboden is om alcohol te verkopen. Toen u zei dat Muquble een Yezedi -dorp was, zouden zij u hebben vastgenomen en op een stoel hebben geduwd. Zij zouden u verplicht hebben uw winkel meteen te sluiten, zoniet zou u worden vermoord. Mocht u zich bovendien nog op straat vertonen, zouden zij u eveneens vermoorden. U zou daarop naar huis zijn gegaan waar u alles aan uw moeder zou hebben verteld. Zij zou u hebben aangemaand het land te verlaten. De volgende dag zou u naar uw schoonvader zijn gegaan in het dorp Bebane. Ook hij zou u hebben aangemaand het land te verlaten. Op 24 augustus zou u Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute, kwam u op 1 september 2011 aan in België. U zou echter niet tevreden zijn geweest met België als reisbestemming en besloot verder te reizen naar Oostenrijk. U zou de trein hebben genomen naar Duitsland. In Aachen werd u echter opgepakt. U zou dertien dagen celstraf hebben gekregen waarna u werd teruggestuurd naar België. U zou vervolgens enkele dagen hebben doorgebracht bij een kennis van uw moeder in Luik. Uiteindelijk vroeg u op 19 september 2011 asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, een kopie van de identiteitskaarten van uw kinderen en echtgenote, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, een document van Bab Al Sheikh en vier vergunningen voor het openen van uw winkel en het verkopen van alcohol.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U geeft aan dat onbekenden van de 'Yekergtu-partij' dreigden u te zullen vermoorden mocht u uw winkel, waar u alcohol verkocht, nog langer openhouden of mocht u zich nog op straat vertonen (CGVS, pg.7). U besloot meteen uw winkel te sluiten waarmee u onmiddellijk tegemoet kwam aan de eis van deze onbekenden (CGVS, pg.7). Hiermee geeft u ook aan dat u de bedreiging ernstig nam. Deze handeling staat echter in schril contrast met het feit dat u toch direct de straat opging - ook al was u gesommeerd u niet meer in het openbaar te vertonen - ondanks de bedreiging dat men u zou vermoorden. U besloot immers na deze bedreiging gewoon terug naar huis te gaan (CGVS, pg.6), een huis dat was gelegen op een viertal minuten te voet van uw winkel (CGVS, pg.7). Dat u dergelijk risico zou nemen, toch op een moment dat niet kon worden uitgesloten dat uw belagers zich nog in de onmiddellijke omgeving van uw winkel ophielden, is opmerkelijk te noemen. Zeker indien men bedenkt dat uw dorp slechts uit een honderdtal huizen bestond (CGVS, pg.6) en deze onbekenden u ervan hadden verzekerd u goed te kennen en in de gaten te houden (CGVS, pg.7).

Bovendien bleek u wel degelijk over een betere schuilplaats te beschikken. Uw schoonvader woonde namelijk in het dorp Bebane, op een 18 kilometer afstand van uw dorp Muquble (CGVS, pg.8). In dit dorp zou u zich veel anoniemer kunnen gedragen. Toch zou u slechts afwisselend eens in uw huis hebben verbleven, een andere keer in het huis van uw schoonvader (CGVS, pg.8). Dat u gedurende bijna 2 maanden, volgend op het incident, vrij regelmatig naar Muquble terugging, daarbij het risico lopende dat u omwille van uw verplaatsingen 'gezien' kon worden, doet ernstig afbreuk aan uw vrees. Temeer daar de reden voor uw verplaatsingen tussen Bebane en uw geboortedorp, weinig doorslaggevend is. Zo stelt u dat uw moeder steeds begon te wenen en dat u daarom naar haar wou toegaan (CGVS, pg.10). Dient evenwel te worden opgemerkt dat juist uw moeder u zou hebben aangemaand het land te verlaten om uw veiligheid te garanderen (CGVS, pg.6). Dat u omwille van haar diende terug te keren naar het dorp, waar u het risico liep uw belagers tegen het lijf te lopen met alle gevolgen van dien, valt dan ook moeilijk te begrijpen.

Niet alleen kunnen er om bovenstaande redenen twijfels worden geuit bij de ernst en de waarachtigheid van deze bedreigingen, maar bovendien baseert u uw vluchtrelaas op een éénmalig incident. Zo zou u nooit eerder zijn aangesproken op uw alcoholverkoop (CGVS, pg.7). Bovendien zou er na dit éénmalig feit - waarbij u overigens tegemoet kwam aan de eis van de onbekenden door uw winkel te sluiten en dus ook géén alcohol meer te verkopen - helemaal niets meer zijn gebeurd dat op u persoonlijk betrekking had (CGVS, pg.8). Uit niets blijkt dat u momenteel nog wordt gevisieerd door deze onbekenden. Er kan bovendien worden aangestipt dat - indien zij u effectief wilden vermoorden -

zij daar onmiddellijk de kans toe hadden. Uw winkel lag namelijk wat van de kant van de weg verwijderd en het was die bewuste dag reeds rond 23u 's avonds toen ze u kwamen lastigvallen (CGVS, pg.6-7). Mochten zij echt kwade bedoelingen hebben gehad, hadden zij u gerust uit de weg kunnen ruimen, zonder al te veel pottenkijkers. Ook daarna blijkt niet dat zij in het dorp nog naar u navraag hebben gedaan (CGVS, pg.8). Vervolgens kon u zelfs nog verplaatsingen doen zonder opgemerkt te worden. In Bebane, het dorp van uw grootvader, werd u evenmin in de gaten gehouden of lastiggevallend. De vraag dringt zich op waarom u hier dan niet kon blijven, mocht u toch hebben geoordeeld dat het voor u niet langer veilig was in uw geboortedorp.

U haalt verder nog aan dat uw buurman na uw vertrek werd gedood. Dient te worden opgemerkt dat uw buurman in Sinjar werd gedood en hij bovendien bekend stond als een religieus man die in deze hoedanigheid eveneens functioneerde (CGVS, pg.8). Uit niets blijkt dat deze moord - die u overigens niet aantoont door middel van objectieve gegevens ondanks uw verklaring dat dit uitgebreid in de pers aan bod kwam (CGVS, pg.8) - in verband stond met de bedreigingen die u zou hebben gehad.

U stelt tenslotte dat Yezedi's in het algemeen worden geïdoleerd (CGVS, pg.11). Dient echter te worden opgemerkt dat u in dit verband slechts één incident kunt noemen dat tien jaar geleden gebeurde, nl. in 2002 (CGVS, pg.11). U werd toen uitgescholden door een moslim. U haalt verder geen incidenten aan die zich ten aanzien van uw persoon en omdat u Yezedi bent, zouden hebben voorgedaan. Het incident dat zich voordeed in uw winkel had veeleer te maken met het feit dat u er alcohol verkocht. Overigens, zoals hierboven werd uiteengezet, kunnen er ernstig twijfels worden geuit bij uw verklaringen hieromtrent.

Bovenstaande opmerkingen doen het CGVS besluiten dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend. De documenten die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, een kopie van de identiteitskaarten van uw kinderen en echtgenote, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, een document van Bab Al Sheikh en vier vergunningen voor het openen van uw winkel en het verkopen van alcohol tonen enkel uw identiteitsgegevens, familiale gegevens, afkomst en werkzaamheden aan. Elementen die op geen enkel ogenblik door het CGVS in twijfel worden getrokken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkbaar verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - Ninewa/Kirkuk" dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door

uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkbaar verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 197, 198, 199 en 203 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en een manifeste appreciatiefout, voert verzoeker aan dat artikel 27 van hoger genoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet correct werd toegepast door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij wijst erop dat krachtens de artikelen 197, 198 en 199 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status', onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Volgens verzoeker begaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in casu een manifeste interpretatiefout door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een uittreksel van de Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD" van 5 januari 2012, gevoegd aan het administratief dossier.

Ter terechtzitting legt verzoeker uit stuk neer van de wijkverantwoordelijke.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het opmerkelijk is dat hij – ondanks de bedreiging dat men hem zou vermoorden – gewoon terug naar huis ging terwijl op dat moment niet kon worden uitgesloten dat zijn belagers zich nog in de onmiddellijke omgeving van zijn winkel ophielden, (ii) het feit dat hij gedurende bijna twee maanden volgend op het incident vrij regelmatig naar zijn dorp Muqable terugging, daarbij het risico lopende dat hij omwille van zijn verplaatsingen 'gezien' kon worden, ernstig afbreuk doet aan zijn vrees, temeer daar de reden voor

zijn verplaatsingen tussen Bebane en zijn geboortedorp weinig doorslaggevend is, zoals wordt toegelicht, (iii) hij bovendien zijn vluchtrelaas baseert op een éénmalig incident, er na dit éénmalig incident – waarbij hij overigens tegemoet kwam aan de eis van de onbekenden door zijn winkel te sluiten en dus ook geen alcohol meer te verkopen – helemaal niets meer zou gebeurd zijn dat op hem persoonlijk betrekking had, uit niets blijkt dat hij momenteel nog wordt gevisieerd door deze onbekenden, deze onbekenden er onmiddellijk de kans toe hadden indien zij hem effectief wilden vermoorden, niet blijkt dat zij daarna in het dorp nog navraag naar hem hebben gedaan, hij vervolgens zelfs nog verplaatsingen kon doen zonder opgemerkt te worden en hij evenmin in Bebane in de gaten werd gehouden of werd lastiggevallen zodat de vraag zich opdringt waarom hij hier dan niet kon blijven, mocht hij toch geoordeeld hebben dat het voor hem niet langer veilig was in zijn geboortedorp, (iv) uit niets blijkt dat de moord op zijn buurman – die hij overigens niet aantoonbaar door middel van objectieve gegevens ondanks zijn bewering dat dit uitgebreid in de pers aan bod kwam – in verband stond met de bedreigingen die hij zou hebben gehad, (v) hij stelt dat Yezidi's in het algemeen worden gevisieerd doch hij in dit verband slechts één incident kan noemen dat tien jaar geleden gebeurde, (vi) de door hem ter staving van zijn asielerlaas voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen daar zij enkel zijn identiteitsgegevens, familiale gegevens, afkomst en werkzaamheden aantonen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken en (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de provincie Ninewa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 februari 2012 (CG nr. 1121619), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Waar verzoeker, onder verwijzing naar de artikelen 197, 198, 199 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' aanvoert dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat anderzijds de bewijslast in beginsel berust bij de asielloper. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast in de eerste plaats valt op de eisende partij komt het aldus in de eerste plaats aan de kandidaat-vluchteling toe aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De kandidaat-vluchteling moet zélf een begin van bewijs aanbrengen waaruit blijkt dat hij mogelijks onder de criteria van de Vluchtelingenconventie valt. Het behoort tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het relaas te controleren op zijn geloofwaardigheid. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag worden verwacht dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn

vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft en dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag. Echter, na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve onaannemelijk is.

Waar verzoeker artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 citeert en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7

oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.6. Verzoeker wijst erop dat hij de dag na de aanval naar zijn schoonvader ging. Hij beschreef tijdens zijn gehoor zijn houding tijdens deze periode. Hij bleef altijd binnen, bang om vermoord te worden. Indien hij zich moest verplaatsen naar zijn moeder, ging hij er 's morgens heel vroeg naartoe. Hij was heel voorzichtig en als hij naar zijn schoonvader ging, bleef hij er soms een hele week overnachten. Bovendien ging hij met de auto. Uiteindelijk is het complex redelijk groot en verblijven er volgens verzoeker 10.000 man. Verzoeker is het volledig oneens met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat zijn moeder gerust gaan stellen die de 'hele tijd huilt', geen goede reden zou zijn om de 18 kilometer af te leggen in de gegeven omstandigheden. Hij verduidelijkt dat hij middelen voor zijn vlucht moest bijeenbrengen, hetgeen wat tijd in beslag nam. Hij wist ook dat hij het land ging verlaten en wilde daarom nog bij zijn moeder en zijn gehandicapte broer blijven, aldus nog verzoeker.

Verzoekers betoog overtuigt geenszins. Dat hij ondanks de bedreiging dat men hem zou vermoorden gedurende de twee maanden volgend op deze bedreiging regelmatig naar zijn geboortedorp terugkeerde, is onverenigbaar met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Dat hij 's morgens vroeg ging, dat hij heel voorzichtig was, dat hij met de auto ging en dat hij zo veel mogelijk bij zijn moeder en zijn gehandicapte broer wilde blijven alvorens het land te verlaten, doet hieraan geen afbreuk. Deze door verzoeker aangehaalde redenen kunnen niet verklaren waarom hij een dergelijk groot risico nam om mogelijks zijn belagers tegen het lijf te lopen, terwijl hij over een veilig onderkomen beschikte bij zijn schoonvader in het dorp Muquble.

2.7. Voorts acht verzoeker het opmerkelijk dat in de bestreden beslissing enerzijds wordt gesteld dat hij maar éénmaal bedreigd werd om zich uiteindelijk dan toch aan de eisen van zijn vervolgers te houden om dan anderzijds te schrijven dat indien deze vervolgers werkelijk kwade bedoelingen hadden, ze verzoeker die ene keer onmiddellijk zouden vermoord hebben. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt volgens verzoeker uit het oog te verliezen dat hij ook bedreigd werd met de dood indien hij nog op straat zou gezien worden. Dat hij zijn winkel gesloten had, betekende nog niet dat hij veilig zou zijn. Bovendien, vervolgt verzoeker, gaat het hier om bedreigingen. Het beginsel van dreigementen is dat er een tijd verstrijkt tussen de dreiging en de beloofde sanctie in geval van niet eerbiediging van de voorwaarden die aan de bedreigde werden opgelegd. Dat hij deze bedreigingen overleefde neemt de grondigheid van zijn vrees niet weg, aldus verzoeker.

Zelfs zo enig geloof zou worden gehecht aan de door verzoeker beweerde dreigementen, quod non, dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat uit niets blijkt dat verzoeker momenteel nog wordt gevisieerd door deze onbekenden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat er na dit éénmalig feit – hij verkocht reeds gedurende vier jaar alcohol en hij heeft hierdoor nooit eerder problemen heeft gekend (administratief dossier, stuk 4, p. 7) – waarbij hij overigens tegemoet kwam aan de eis van de onbekenden door zijn winkel te sluiten en dus ook géén alcohol meer te verkopen, helemaal niets meer zou zijn gebeurd dat op hem persoonlijk betrekking had. Evenmin heeft verzoeker weet of de onbekenden in het dorp nog navraag naar hem hebben gedaan. Ook kon hij nog probleemloos verplaatsingen doen zonder opgemerkt te worden. In Bebane, het dorp van zijn schoonvader, werd hij evenmin in de gaten gehouden of lastiggevallen (administratief dossier, stuk 4, p. 8). Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker dan ook niets bij waaruit kan blijken dat hij na de sluiting van zijn winkel zijn belagers nog dient te vrezen, noch geeft hij een valabele verklaring waarom hij niet bij zijn schoonvader in Bebane kon verblijven indien hij van oordeel was dat het voor hem niet langer veilig was in zijn geboortedorp. Dat hij altijd binnen bleef uit angst om vermoord te worden, neemt niet weg dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat er tussen 6 juli en 24 augustus 2011 – periode tijdens dewelke hij afwisselend bij zijn schoonvader en thuis verbleef – niets meer gebeurd is (administratief dossier, stuk 4, p. 8).

2.8. In zoverre verzoeker nog de schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet aanvoert, welk artikel luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”*, herhaalt de Raad dat hij geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk

heeft gemaakt zodat hij derhalve de schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet niet aantoonde.

2.9. Tot slot meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een foute interpretatie van zijn verklaringen maakt waar wordt gesteld dat de aanval op zijn winkel niet te linken is aan zijn behoren tot de Yezidi gemeenschap. Verzoeker stelt dat een direct verband werd gelegd door zijn belagers en dat hij ook in deze hoedanigheid werd beledigd. Hij stelt dat het geen zin had om bescherming te zoeken aangezien Yezidi nooit hulp krijgen en dat na zijn vertrek een andere Yezidi winkel in brand werd gestoken. Hij verwijst verder naar pagina 11 van het gehoorverslag, waar hij verschillende voorbeelden heeft gegeven van de moeilijkheden die Yezidi ondervinden. Zelf werd hij eenmaal geslagen maar in het algemeen ondergaat hij regelmatig discriminaties op verschillende vlakken, aldus nog verzoeker. Hij verwijst in dit verband naar de informatie van Cedoca, waaruit volgens verzoeker blijkt dat de Yezidi gemeenschap zware discriminaties ondergaat.

De Raad leest in het gehoorverslag als volgt: *“(…) Opeens zag ik drie mannen voor de winkel staan 's avonds. Ik vroeg hen binnen en vroeg hen wat ze nodig hadden. Ze zeiden: weet u niet dat alcohol verkopen verboden is? (…) Wat wisten zij van u? Ze zeiden dat ze mij in de gaten hadden gehouden, dat ik tafels en stoelen buiten zette, dat er mensen alcohol dronken. (…) Wat hebben zij verder nog gezegd? Ze zeiden gewoon dat als ik in de winkel zou opendoen, ze mij zouden vermoorden. (…)”* (administratief dossier, stuk 4, p. 6-7). Op basis van deze verklaringen oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het incident dat zich voordeed in verzoekers winkel veeleer te maken had met het feit dat hij er alcohol verkocht.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift verwijst naar een incident na zijn vertrek waarbij een Yezidi winkel in brand werd gestoken en hij een aantal andere voorbeelden aanhaalt van moeilijkheden die de Yezidi ondervinden, wijst de Raad erop dat een loutere verwijzing naar dergelijke incidenten, waarbij verzoeker niet persoonlijk betrokken was, en naar algemene informatie in dit verband niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Waar verzoeker stelt dat het geen zin had om bescherming te zoeken aangezien Yezidi nooit hulp krijgen, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering niet strookt met zijn verklaringen zoals hij deze aflegde op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij verklaarde als volgt: *“De andere Yezidi's die eveneens café's of casino's uitbaatten in uw complex, werden zij ook bedreigd? Daarvoor werd de drankwinkel in Mam Rash van Haider ook gevraagd om te sluiten, maar ik ben niet zeker wat de reden was. Bovendien hebben al die eigenaars van alcoholdranken dreigementen gekregen om hun zaak dicht te doen. Op 2 december, in Zakho en Semel hebben ze veel alcoholwinkels in brand gestoken. Ze wouden die van Sheikhan ook in brand steken, maar de overheid heeft alles snel onder controle gekregen. De overheid heeft de politie ook naar Muqable gestuurd om de alcoholwinkels te beschermen.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 9). Gelet op deze verklaringen, kan verzoeker bezwaarlijk volhouden dat de overheid niets onderneemt om de Yezidi gemeenschap en de door hen uitgebate alcoholwinkels te beschermen. Ook verzoekers stelling in het verzoekschrift dat hij in het algemeen regelmatig discriminaties op verschillende vlakken ondergaat wordt geenszins ondersteund door zijn eerdere verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker uitdrukkelijk stelde: *“Ik had een goed leven, een goed werk, ik had een auto.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 6). Verzoeker maakt weliswaar gewag van een diverse problemen en discriminaties waarmee de Yezidi zouden te maken krijgen, doch gevraagd of hij, buiten het incident met het café, nog bepaalde vervolgingsfeiten heeft meegemaakt omwille van het feit dat hij Yezidi is, kon verzoeker slechts één incident noemen dat tien jaar geleden gebeurde, namelijk in 2002 toen een moslim de Yezidi religie en hun leiders begon uit te schelden en verzoeker werd geslagen toen hij de opmerking maakte dat de man respect diende te tonen. Uitdrukkelijk gevraagd of verzoeker verder nog incidenten heeft meegemaakt omdat hij Yezidi is, antwoordde verzoeker van niet (administratief dossier, stuk 4, p. 11).

In zoverre verzoeker er onder verwijzing naar de UNHCR *“Elegibility Guidelines for assessing the protection needs of Iraqi asylum seekers”* van april 2009 nog op wijst dat hij als Yezidi deel uitmaakt van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep niet volstaat om de erkenning van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Het behoren tot een bepaalde sociale groep wijst er immers niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. Om als vluchteling te worden erkend moet de asielzoeker zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde

sociale groep aantonen. De persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is aldus determinerend om als vluchteling te worden erkend. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, slaagt verzoeker er evenwel niet in om de individualisering van zijn vrees aan te tonen. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant daar het geen bewijs vormt van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker toont niet aan dat het loutere feit Yezidi te zijn in Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet betwist waar wordt geoordeeld dat uit niets blijkt dat de moord op zijn buurman – die hij overigens niet aantoonde door middel van objectieve gegevens ondanks zijn bewering dat dit uitgebreid in de pers aan bod kwam – in verband stond met de bedreigingen die hij zou hebben gehad. De motieven dienaangaande blijven derhalve onverminderd gehandhaafd en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Evenmin betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Wat het document betreft van de wijkverantwoordelijke dat verzoeker heeft neergelegd ter terechtzitting, benadrukt de Raad dat, gesolliciteerd of niet, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.12. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoeker verwijst naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers licht gedaald is en er nu meer gerichte aanslagen plaatsvinden waarvan de slachtoffers enerzijds mensen met een bepaalde functie zijn en anderzijds mensen die deel uitmaken van minderheidsgemeenschappen, en hij benadrukt dat hij deel uitmaakt van deze twee risicogroepen, herhaalt de Raad dat het loutere feit tot de Yezidi minderheid te behoren, niet volstaat om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierin gebreke. Immers, zoals blijkt uit wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de door hem aangehaalde problemen aannemelijk te maken.

De Raad leest in de Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkok*" van 5 januari 2012, gevoegd aan het administratief dossier (update van 31 juli 2012 wordt neergelegd ter terechtzitting), weliswaar dat er in de provincie Ninewa een moeilijke situatie is voor minderheden, voornamelijk niet-moslims (Jezidi, Christenen), Shabakken en Turkmenen (p. 17). Daarnaast wordt gepreciseerd dat zij verschillende vormen van discriminatie ondervinden maar dat de doelgerichte aanvallen vooral gericht zijn tegen Christenen (SRB, p. 12-13 en p. 17). In acht genomen de informatie vervat in hoger genoemde SRB en mede gelet op het feit dat verzoeker geen persoonlijke bedreiging omwille van zijn Yezidi religie aantoonde, is de Raad van oordeel dat het loutere feit Yezidi te zijn in Irak en de daaraan gekoppelde discriminatie niet volstaat om gewag te maken van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In zoverre verzoeker nog de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de provincie Ninewa betwist, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt te dezen dat artikel 48/4, §2, c) van de

vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad leest in de SRB: "Op basis van de cijfergegevens die specifiek zijn voor de provincie Ninewa en Kirkook, (...), blijkt dat de frequentie van het geweld en bijgevolg het risico op met geweld geconfronteerd te worden sterk gedaald is in beide provincies. De daling is het sterkst in Ninewa. Daar vielen in de eerste 8 maanden van 2011 nog slechts de helft van het aantal slachtoffers in vergelijking met vorig jaar. De indijking van het terroristische geweld dat vroeger vooral werd veroorzaakt door AQI zal daar vanzelfsprekend één van de grootste redenen voor zijn." (p. 17). Uit de informatie blijkt dat in Ninewa sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch, zoals de commissaris-terecht stelt is dit geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkelijk verbeterd en het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Uit de lezing van de SRB kan worden besloten dat er actueel geen melding wordt gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. De Raad is derhalve van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een correcte wijze heeft gesteld dat "Het geweld in de provincie Ninewa (...) niet aanhoudend (is) en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger (...) eerder beperkt (is)." en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.13. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd. Het neerleggen en het verwijzen naar arrest nr. 88 357 van 27 september 2012 is derhalve niet relevant.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS